

Belmonte

creació F. Amat, L. Azzopardi, C. Gelabert i C. Santos

Gelabert Azzopardi 30 anys

Teatre Lliure de Montjuïc: del 16 al 26 de setembre

Belmonte

creació **F. Amat, L. Azzopardi, C. Gelabert i C. Santos**

Gelabert Azzopardi 30 anys

intèrprets **Lydia Azzopardi** (dies 16, 17, 18, 19, 22, 24 i 26) / **Dani Corrales** / **Cesc Gelabert** / **Virginia Gimeno** (dies 23 i 25) / **Giuliano Guerrini** / **Toni Jodar** / **Jonatan de Luis Mazagatos** / **Salvador Masclans** / **Michele Mastroianni** / **Oscar Pérez** / **Alberto Pineda** / **Charles Washington** / i la **Banda Municipal de Barcelona**

coreografia i direcció artística **Cesc Gelabert** i **Lydia Azzopardi** / música original **Carles Santos** / espai escènic i vestuari **Frederic Amat** / il·luminació **Cesc Gelabert** i **Jordi Llongueras** / direcció musical **Xavier Piquer** / instrumentació **Xavier Riba**

assistent del coreògraf **Toni Jodar** / assistent convidada **Sarah Taylor** / professores **A. Lacalle, E. Maycas** i **A. Sánchez** / equip tècnic **Conxa Pons** i **Israel Quintero** / coordinació de vestuari **César Olivar** i **Àngel Vilda** / sastresses **Georgina Misser** i **Ana Sabina Vergara** / producció executiva i distribució **Maria Rosas** / coordinació **Montse G. Otzet** / comptable **Núria Feliu**

construcció d'escenografia **Josep M. Blancafort** i **Quim Guixà** / confecció de vestuari **Goretti Puente**

i els equips de la **Gelabert Azzopardi Companyia de Dansa**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Teatre Lliure** i **Gelabert Azzopardi Companyia de Dansa**

companyia resident al **Teatre Lliure**

subvencionada pel **Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya - INAEM**, el **Ministerio de Cultura** i l'**Ajuntament de Barcelona - ICUB**

amb la col·laboració de l'**Institut Ramon Llull**

agraïment especial a **Artemis**

La pel·lícula que es projecta a l'espectacle va ser elaborada a partir dels Archivos del N.O.D.O. per **Frederic Amat, Lydia Azzopardi** i **Cesc Gelabert** amb l'assessorament de **Joan Marimon**

durada **70' sense pausa**

horaris: de dimecres a dissabte a les 20:30h

diumenge a les 18h.

preus: 25€, dimecres (dia de l'espectador) 16€

activitats paral·leles**exposició**

Durant els dies de funció, es podrà veure al vestíbul de la **Sala Fabià Puigserver** l'exposició **GELABERT AZZOPARDI 30 ANYS**, un recorregut fotogràfic i multimèdia pels trenta anys de treball comú entre **Cesc Gelabert** i **Lydia Azzopardi**, un repàs per aquest patrimoni coreogràfic que ha estat fonamental en l'existència de la dansa contemporània d'aquest país.

organitza **Gelabert Azzopardi Companyia de Dansa i Liquid Limits**

amb el suport de **Caixa Manresa**

els col·loquis del Lliure

Diumenge 19 de setembre després de la funció s'oferirà el primer de la sèrie de col·loquis que el Lliure organitza amb les companyies a propòsit d'un espectacle en cartell, moderats per **Víctor Molina**, membre de l'Equip de Direcció Artística del teatre. **L'entrada és gratuïta.**

Aquest espectacle és una abstracció en termes coreogràfics, musicals i plàstics, del món dels toros i utilitza l'extraordinària personalitat de Juan Belmonte (1892-1962) com secreta força d'inspiració. No és una descripció figurativa de les curses de toros ni una biografia cinematogràfica.

Belmonte es va estrenar el 18 de novembre del 1988 al Mercat de les Flors amb Jordi Alcaraz, Lydia Azzopardi, Jordi Cardoner, Cesc Gelabert, Toni Jodar, Uwe Wenzel. Coproducció Gelabert Azzopardi Companyia de Dansa, Mercat de les Flors i Teatre Lliure.

"Belmonte és una experiència escrita amb paraules majors." (Joan Anton Benach, **La Vanguardia**)

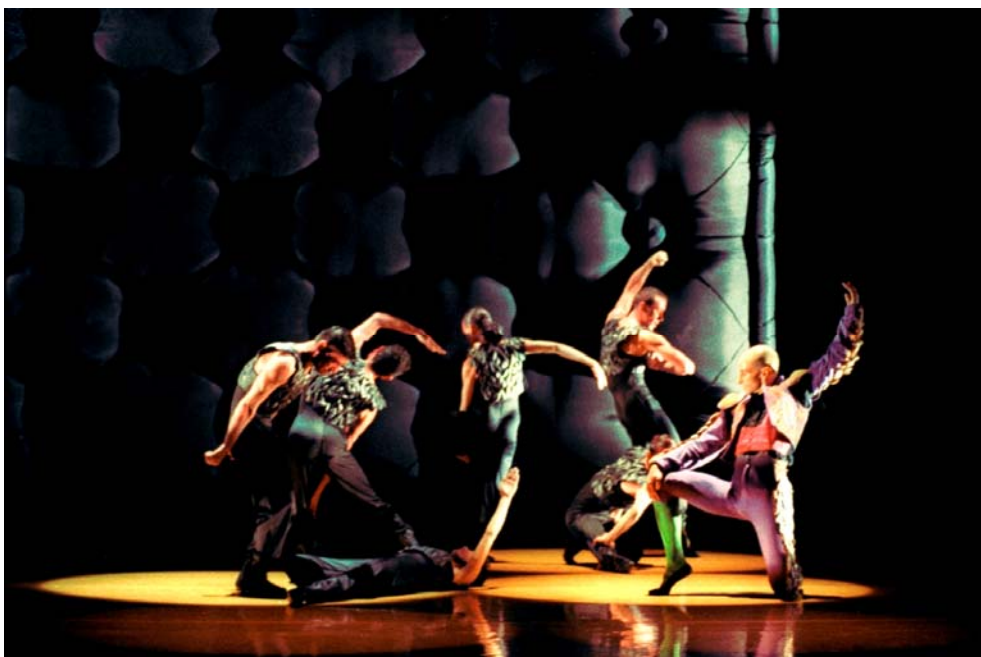
"La millor 'faena' d'un ballarí." (M. G. Otzet, **Diari de Barcelona**)

"Una partitura que no es mereix morir." (Miquel Jurado, **El País**)

"Un espectacle ambiciós." (Maryse Badiou, **El público**)

"Emoció, força i qualitat." (Gonzalo Pérez de Olaguer, **El Periódico**)

"Sensual i salvatge la dansa de Gelabert." (Leonetta Bentivoglio, **La Repubblica**)

Cesc Gelabert

Gelabert és un dels coreògrafs i ballarins espanyols més influents del moment. Com a artista emblemàtic i enormement versàtil que és, ha contribuït de manera notable a la creació d'una cultura de la dansa a Espanya.

Ballarí, coreògraf i director, Cesc Gelabert neix a Barcelona. Comença els seus estudis de dansa el 1969 quan una amiga el posa en contacte amb l'estudi d'Anna Maleras, on ella assisteix com alumna. Aviat entra a formar part del grup d'Anna Maleras i a rebre classes de jazz, contemporani i altres tècniques, alhora que comença a experimentar amb les seves pròpies coreografies. No deixa de cultivar la seva afició pel futbol i de jugar tots els caps de setmana com capità del seu equip. Simultàniament, comença la carrera d'arquitectura a la Universitat Politècnica de Barcelona, carrera que, després d'anys d'estudi, decideix abandonar per dedicar-se a la dansa.

La seva primera coreografia és de l'any 1972, i un any més tard crea el seu primer solo *Acció 0*, en col·laboració amb Frederic Amat, mentre actua algunes nits en cabarets i continua rebent classes de jazz i contemporani de professors internacionals. El seu professor preferit de llavors és Matt Mattox, de qui ha rebut classes a Londres.

Altres cops a Barcelona, el 1976, crea *Acció 1* amb Toni Gelabert i Frederic Amat. Tant aquesta obra com *Acció 0* es presenten sota la denominació d'Espai de Dansa a la Sala Vinçon i al Teatre Lliure de Barcelona, i també en altres espais.

El 1977 forma el seu primer grup de dansa amb la producció *Ver-estiu-altumne-ivern-1*, una obra per a set intèrprets.

L'any 1978 decideix anar a Nova York, on viu durant dos anys i coneix de primera mà l'escena dansística de la ciutat. Durant aquest temps, alterna treballs diversos i actuacions amb la creació d'obres col·lectives amb ballarins postmoderns i nous solos com a ballarí. *Corduroy Suit* es presenta al teatre Kitchen i obté una bona rebuda, la qual cosa li permet esdevenir un membre actiu de la comunitat de dansa de Nova York.

L'any 1980, de tornada a Barcelona, comença a col·laborar amb la ballarina Lydia Azzopardi actuant arreu de l'Estat espanyol i per festivals de França i Itàlia. El seu centre de creació és La Fàbrica, un important local de dansa de Barcelona dirigit per Toni Gelabert.

El 1985, Gelabert i Azzopardi funden la companyia que du el seu nom i presenten *Desfigurats*, la seva primera producció de dansa de gran format. La companyia es consolida i s'estableix definitivament a Barcelona. Simultaneament, Fabià Puigserver, fundador del Teatre Lliure de Barcelona, invita la companyia a associar-s'hi i a realitzar coproduccions i llargues temporades d'exhibició. L'any 2003, Gelabert Azzopardi passa de companyia associada a companyia resident del Teatre Lliure.

El 1987 i 1988 crea dues obres: *Rèquiem* (Verdi) i *Belmonte*. La música és una composició original de Carles Santos, amb qui havia col·laborat a Nova York. L'artista Frederic Amat va ser l'encarregat de dissenyar els decorats i el vestuari. Totes dues obres es converteixen en peces emblemàtiques de la història de la dansa a l'Estat espanyol.

La companyia realitza una gran gira per molts teatres de l'Estat i actua als festivals més importants d'Europa, Amèrica i Àsia.

Cesc Gelabert desenvolupa un llenguatge íntimament relacionat amb un estil molt personal i una presència poderosa com a solista en l'àmbit internacional.

A mesura que la companyia creix, el llenguatge coreogràfic va adquirint un estil homogeni. Es contracten ballarins d'àmbits diferents, tots ells amb una formació tècnica sòlida i un vocabulari que era pura forma dansística. Juntament amb la companyia, Gelabert continua creant solos per a ell en col·laboració amb artistes de tots els àmbits.

A finals dels anys vuitanta, mentre actua al Festival d'Ais de Provença, coneix Nele Hertling, la directora del Hebbel Theater de Berlín. Aquesta trobada marca l'inici d'una relació llarga i productiva: la companyia Gelabert Azzopardi es converteix en coresident del Hebbel Theater, una col·laboració que finalitza l'any 2003.

Durant aquest període llarg en què viu entre Barcelona i Berlín, Gelabert coneix el coreògraf alemany Gerhard Bohner i en descobreix l'obra. Entre els dos es crea un lligam perquè tots dos són solistes i es tenen admiració mútua. Després que Bohner mori el 1992, Gelabert decideix reconstruir i interpretar la seva obra *Im (goldenen) Schnitt I / II*, dues versions d'un solo que desenvolupa a partir de les seqüències de vídeo de Cosima Santoro.

Ben aviat presenta *Im (goldenen) Schnitt I* als festivals més importants de l'escena internacional i el solo obté un gran èxit. No hi ha dubte que el resultat de la combinació de la coreografia de Bohner i la interpretació de Gelabert converteixen aquesta obra en una experiència singular i inoblidable. *Im*

(*goldenen*) *Schnitt* / encara es va representar la temporada passada a la Sala Fabià Puigserver.

Cesc Gelabert ha creat el solo *In a Landscape* per a Mikhail Baryshnikov. Ha realitzat encàrrecs per David Hughes, Balletto di Toscana, Tanztheater Komische Oper, Ballet Gulbenkian i per a Larumbe Danza.

A més, ha col·laborat amb grans personalitats de les arts escèniques com ara Núria Espert, Jorge Lavelli, Montserrat Caballé, Milva, Gerardo Vera, Pilar Miró, Lluís Pasqual, Emilio Sagi, Carles Santos, Frederic Amat, Mario Gas i Julia Migenes Johnson, entre altres.

Recentment, dins el *Panorama Japó* del Festival de Barcelona GREC'10, ha presentat amb Frederic Amat l'espectacle *Ki*.

premis

Al llarg de la seva trajectòria, Cesc Gelabert ha rebut prestigiosos guardons, com la Medalla de Oro al Mérito en las Artes Escénicas i el Premio Nacional de Danza, que concedeix el Ministerio de Cultura d'Espanya, com també el Premi Nacional de Danza de la Generalitat de Catalunya, el Premi Ciutat de Barcelona (1987 i 2005), el Premi Max de les Arts Escèniques al Millor Coreògraf i al Millor Intèrpret Masculí de Danza (2004 i 2005) i el The Herald 2004 Angel Award del Festival Internacional d'Edimburg, entre altres.

Lydia Azzopardi

Després de completar els estudis a la London Contemporary Dance School, desenvolupa la seva carrera com a ballarina i intèrpret col·laborant amb diversos coreògrafs, com ara Robert North, Jane Dudley, Bob Cohan i Ana Sokolow.

En qualitat de mestra ensenya dansa contemporània a l'Òpera de Zuric i a l'escola Mudra de Maurice Béjart, a Brussel·les, on figura com a professora resident. Imparteix cursos de composició i improvisació a l'Institut de Teatre de Barcelona i en moltes ciutats d'Europa.

L'any 1980, Lydia Azzopardi inicia la seva col·laboració amb Cesc Gelabert actuant internacionalment amb la seva companyia, que formen a Barcelona, l'any 1985. A més a més de codirectora i intèrpret, participa en qualitat de dissenyadora de vestuari i estilista en la majoria de les produccions de la companyia.

També ha dissenyat per a la Komische Oper, el Balletto di Toscana, el Ballet Gulbenkian, i per a Mikhail Baryshnikov.

Col·labora en produccions de teatre, cinema, vídeos i òpera, alhora que imparteix conferències sobre disseny de vestuari per a la dansa. De forma esporàdica, participa com intèrpret en projectes d'altres creadors.

Ha col·laborat amb personalitats com Fabià Puigserver, Jorge Lavelli, Montserrat Caballé, Milva, Gerardo Vera, Pilar Miró, Lluís Pasqual, Emilio Sagi, Carles Santos, Frederic Amat, Julia Migenes Johnson o Lorenzo Mariani, entre d'altres.

L'any 2006, guanya el Premi Ciutat Barcelona i el Premi FAD Aplaudent Sebastià Gasch 2005-2006, pel disseny de *Psitt!! Psitt!!* i *Caravan*.

En celebració dels 30 anys de la unió Gelabert-Azzopardi i dels 25 de companyia, Lydia Azzopardi torna als escenaris amb el paper original de *Belmonte*.

Carles Santos

Pianista, compositor i artista polifacètic. Graduat pel Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona. Va continuar els seus estudis a París, amb els mestres Février, Casadesús, Maga Tagliaferro i Margaret Long; i posteriorment a Suïssa, com alumne de Harry Datymer. El 1961 va començar a actuar com apianista, interpretant obres de Bartók, Schönberg i Webern. El 1968 es va traslladar als Estat Units, on va conèixer músics d'avantguarda com John Cage. Als anys setanta va fundar, juntament amb Josep Maria Mestres-Quadreny, el Grup Instrumental Català (GIC).

Ha treballat en cinema amb Pere Portabella, com a compositor, intèrpret i guionista, a *Nocturn 29* (1968), *Miró l'altre* (1969), *Informe general sobre algunas cuestiones para una proyección pública* (1976), *El pont de Varsòvia* (1989), *Las variaciones Goldberg* (2007). Com a realitzador, també té filmografia: *L'àpat* (1967), *La cadira* (1968) o *LA-RE-MI-LA* (1979).

Ha rebut diversos premis i condecoracions, com el Premi Nacional de Composició de la Generalitat de Catalunya (1990); el Premi Ciutat de Barcelona de la Música (1993); el Premi Ciutat de Barcelona a la Projecció Internacional (1996); la Creu de Sant Jordi (1999). També té diversos premis Max pels seus espectacles escènics.

Crea la Companyia Carles Santos amb Mariaelena Roqué presentant la seva obra com a autor, compositor i director en teatres i festivals internacionals, com ara el Festival de Teatre d'Edimburg, el Festival d'Automne de París i l'Odéon, Les nuits de Fourvière i TNP de Lió, entre altres. Alguns dels seus espectacles més destacats són *Arganchulla Arganchulla Gallac* a l'Akademie der Kunste de Berlín (1987), *Tramuntana Tremens* al Mercat de les Flors Barcelona (1989), *Asdrúbila* (1992), Jocs Olímpics de Barcelona (1992), *Ricardo i Elena* al Teatre Nacional de Catalunya (2000), *L'adéu de Lucrecia Borja* per a la inauguració del Teatre Lliure de Montjuïc (2001), *Sama Samaruck Suck Suck* a la La Villete de París (2002), *El Compositor, La Cantant, el Cuiner i la Pecadora* (2003) i *La meua filla sóc jo* (Teatre Lliure, 2005, espectacle guardonat amb tres Premis Max)).

A més de la seva producció musical, cinematogràfica i escènica, Carles Santos es també creador d'una important obra plàstica, principalment fotogràfica. El 2006 va ser objecte de dues exposicions, actualment en itinerància: *Visca el Piano*, sobre el conjunt de la seva obra, a la Fundació Miró de Barcelona, i *Mariaelena desvesteix Carles Santos*, creada per Mariaelena Roqué amb els vestuaris pertanyents a les seves obres al Museu

Tèxtil i de la Indumentària de Barcelona.

El 2007 va presentar al Palau Sant Jordi de Barcelona una cantata per a 3000 nens i nenes per encàrrec del Secretariat de Corals Infants de Catalunya, la gira del seu darrer espectacle *El fervor de la perseverança* i el concert de piano *He de ser castigat per no haver estimat mai ningú*, presentats al Teatre Lliure durant la temporada 2006-2007.

La temporada 2007-2008 estrena l'espectacle *Ebrofalia copulativa* al Sònar de Frankfurt. Ha compost la música de *Tirant lo Blanc*, de Joanot Martorell, dirigida per Calixto Bieito, i l'acció per a piano i la ballarina Sol Picó amb versió de l'*Himne dels Segadors*, presentats en el marc de la representació de la Cultura Catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt. El maig de 2008 va estrenar al Teatre Lliure *brossalobrossotdebrossat* (premi de la Crítica 2008) un homenatge íntim al poeta Joan Brossa, amic i col·laborador de Santos. El seu últim espectacle al Lliure ha estat *Piturrino fa de música*, un concert al límit de la interpretació musical, que es va poder veure a l'Espai Lliure durant el cicle Radicals, el maig de 2009.

Ha estat artista convidat a la fira de Música Mediterrània de Manresa amb els espectacles *Sis tenores i un senyor* i *Els monts*. El gener de 2010 va organitzar la celebració de la romeria de St. Sebastià, patró de Vinaròs, en el 400 aniversari de la relíquia (amb la participació d'unes 20.000 persones) i aquest mateix mes va presentar al Teatro Circo Price de Madrid la vetllada *Carles Santos vs. Carles Santos* dins el cicle *La lucha libre vuelve al Price*.

Frederic Amat

La dedicació de Frederic Amat a la pintura no el priva d'explorar altres horitzons, moure's amb insaciable curiositat per la vida, la geografia i les diferents expressions artístiques. Ha exposat els seus treballs a París (1976), Milà (1980), Bonn (1981), Berlín (1982), San Francisco (1988) Portugal (2003), Tunis (2003), Rabat (2003) Nova York (1984-85, 1987, 1991-92, 2004) i retrospectives de la seva producció al Museo Rufino Tamayo de Mèxic D. F. i la Fundació Miró de Barcelona. L'any 2005 va realitzar les il·lustracions per a l'edició de *Les mil i una nits* del Círculo de Lectores/Galaxia Gutenberg. L'any 2007 va rebre el Premi d'Arts Plàstiques de Catalunya.

Ha creat també espais escènics per teatre i dansa, col·laborant en muntatges, entre altres, *El público* de F. García Lorca (amb Fabià Puigserver, 1986), *Tirano Banderas*, de R. del Valle-Inclán (1992), *Roberto Zucco* de B-M. Koltès (1993) i *Tot esperant Godot*, de S. Beckett (1999), dirigits per Lluís Pasqual. Ha dirigit

amb Cesc Gelabert l'espectacle *Zum-zum-ka* presentat l'any 1998 al Festival de Música i Dansa de Granada. En motiu del cinquantenari del Festival, el 2001, s'hi va presentar amb direcció i espai escènic seus l'òpera d'I. Stravinski i J. Cocteau *Oedipus Rex*. Ha dirigit i realitzat l'espai escènic de l'òpera *El viatge de Simorgh* de José Mª Sánchez Verdú, al Teatro Real de Madrid (2007). El 2008 va dirigir el poema *Blanco*, d'Octavio Paz, a l'Espai Lliure. L'any 2010 va crear la banda visual per a l'oratori *Maddalena ai piedi di Cristo* de Caldara, presentat al Teatro Arriaga de Bilbao.

Ha dirigit les pel·lícules *Viaje a la luna* (1998) amb guió de Federico García Lorca, i *Foc al Càntir* (2000), amb guió cinematogràfic del poeta Joan Brossa; *Backwaters* (2003), *Deu Dits* (2004), *Danse Noire* (2005) i *El Aullido* (2009) amb guió de Guillermo Cabrera-Infante.

Els últims anys ha treballat diversos projectes murals: *Mural de les Olles* - Institut del Teatre, Barcelona (2001); *Mural Pits de Gallifa* (2002); vidriera *Bestial* (2002); *Porta dels lectors*, Ateneu Barcelonès (2007); *Villa Nurbs*, a Girona (2008) i *Fosas* (2009). El pròxim 30 de setembre inaugurarà la instal·lació permanent *Pluja de sang* a les escales de la seu històrica del Teatre Lliure a Gràcia, amb motiu de la inauguració de l'edifici després de les obres de rehabilitació i reforma.

Gelabert Azzopardi Companyia de Dansa

La producció de l'espectacle *Desfigurats* (1985) marca l'inici d'una trajectòria integrada per més de vint-i-cinc obres que Cesc Gelabert ha coreografiat per a la companyia, entre peces de grup i diversos solos dels quals ell n'és l'interpret. La companyia desenvolupa les seves activitats com una companyia de dansa contemporània internacional amb base a Barcelona.

Des de l'any 1987 és companyia associada del Teatre Lliure de Barcelona, i l'any 2003 es converteix oficialment en resident d'aquest teatre, que coprodueix i presenta les noves produccions.

El Hebbel Theater de Berlín ha estat principal coproductor i soci durant un llarg i fructífer període que ha permès a la companyia realitzar molts projectes i presentar el treball de Gelabert a Berlín.

Gelabert Azzopardi ha funcionat com una estructura autònoma i independent que rep recolzament i ajut econòmic de la Generalitat de Catalunya, de l'Ajuntament de Barcelona i del Ministeri de Cultura d'Espanya.

Cesc Gelabert marca l'estil amb la seva visió personal del moviment. Els seus conceptes s'adapten i es treballen sobre el ballarí, sense que aquest perdi la identitat personal com intèrpret.

Al llarg de la seva trajectòria, Cesc Gelabert i Lydia Azzopardi han contractat artistes de diferents àmbits que comparteixen una sòlida formació tècnica, posant èmfasi en l'autenticitat del moviment i de la interpretació. Les coreografies s'inspiren en diversos temes i no expliquen històries lineals.

La companyia s'ha creat una alta reputació al llarg dels anys que li ha permès arribar a una audiència amplia i diversa. L'objectiu és crear qualitat i portar la dansa a un públic més ampli possible.

premis

- 1983 Premi Nacional de Dansa de Catalunya
- 1987 Premi Ciutat de Barcelona per *Réquiem de Verdi*
- 1992/2003 rep beques del DAAD (Deutsches Akademischer Austauschdienst Berlín)
- 1994 En reconeixement a la seva aportació artística, és guardonat pel Govern Espanyol amb la Medalla de Oro al Mérito en las Bellas Artes
- 1996 Premio Nacional de Danza, atorgat pel Ministerio de Educación, Cultura y Deporte.
- 1997 Premi Nacional de Dansa de Catalunya atorgat a Gelabert-Azzopardi Cia. de Dansa per la Generalitat de Catalunya
- 1998 Medalla FAD-Foment de les Arts Decoratives, Barcelona

- 2000 Premis Max de las Artes Escénicas per *Zumzum-Ka* com a millor espectacle de dansa i millor coreografia
- 2004 Festival Internacional d'Edimburg. Premi Arcàngel de la crítica, que atorga el diari The Herald Tribune per *Arthur's Feet*, *Viene regando flores...* i *Glimpse*.
- 2005 Premis Max de las Artes Escénicas al Millor Ballarí 2004
- 2006 Premi Ciutat de Barcelona 2005 per *Psitt!! Psitt!!*
- 2006 Premis Max de las Artes Escénicas al Millor Ballari 2005
- 2006 Premi FAD Aplaudent Sebastià Gasch 2005-2006 a Lydia Azzopardi pel disseny del vestuari de *Psitt!! Psitt!!* i *Caravan*
- 2007 Premi Públics d'Arts Escèniques de Tarragona per *Psitt!! Psitt!!* i *Viene regando flores desde la Habana a Morón* al Millor Espectacle de dansa presentat a Tarragona el 2006

produccions Gelabert Azzopardi (1986-2009)

- 1986 *Desfigurat*
- 1987 *Rèquiem* de Verdi. Premi Ciutat de Barcelona
- 1988 *Belmonte*
- 1991 *Belmonte (II)*
- 1991 *El somni d'Artemis*
- 1992 *Kaalon-Kaakon*
- 1993 *Augenlid*
- 1994 *El jardiner*
- 1995 *Armand Dust*
- 1996 *Armand Dust (II) / Thirst*
- 1998 *Zumzum-Ka*. Premis Max de les Arts Escèniques
- 2000 *Useless (Information meets boy) / Kinema*
- 2002 *8421..*
- 2003 *Viene regando flores desde la Habana a Morón*. Premi Max de les Arts Escèniques
- 2005 *Psitt!! Psitt!! / Caravan*. Premi Ciutat de Barcelona. Premi FAD Aplaudent Sebastià Gasch
- 2007 *Orion*
- 2009 *Sense fi / Conquassabit*

Cesc Gelabert solos (1982-2004)

- 1982 *Bujaraloz*
- 1984 *Suspiros de España*
- 1989 *Vaslav*
- 1990 *Pops amb potes de camell*
- 1990 *Ninety-Nine Blows*
- 1994 *Muriel's Variation*
- 1996-1999 *Im Goldenen Schnitt I i II*
- 2002 *Preludis*

2004 *Glimpse*

creacions per a companyies de dansa (1995-2006)

- 1995 *Hortensia*. Balletto di Toscana
- 1996 *Lucrecia Stop*. Tanztheater Komischer Oper, Berlín
- 1999 *Fountain of Love: Frank Zappa Tribute*. Balletto di Toscana
- 2001 *Hêrmes*. Madrid
- 2002 *Charmes*. Ballet Gulbenkian
- 2003 *In a Landscape*, solo per MIKHAIL BARYSHNIKOV. (USA)
- 2004 *Traumtext*. Helga Pogatschar
- 2004 *Duo*. Larrumbe Dansa
- 2004 *The Measurer*. David Hughes
- 2004 *Arthur's Feet*. Espectacle per a ballarins escocesos amb dificultats d'aprenentatge, i els ballarins de Gelabert-Azzopardi. Festival Internacional d'Edimburg.
- 2004 *Traum Text*. Solo en col·laboració amb la compositora Helga Pogatschar
- 2004 *Dúo* per a Juan de Torres - Larrumbe Danza
- 2006 *Tirarse a la piscina*. Solo per Larrumbe Danza

coreografies per a teatre (1985-1987)

- 1985 *Salomé* d'Oscar Wilde. (Teatro de Mérida) Director: Mario Gas
- 1987 *El público* de F. G. Lorca. (Piccolo Teatro, Milà / Teatro de La Zarzuela) Director: Lluís Pasqual

coreografies per a òperes (1985-2008)

- 1985 *La vera storia*. Luciano Berio (París Opera/Teatro Comunale, Florència) Director: Lluís Pasqual
- 1985 *Salomé* de Richard Strauss (París Òpera/Zuric Òpera) Director: Jorge Lavelli.
- 1987 *Mephistopheles*. Arrigo Boito (Teatro de la Zarzuela, Madrid/Gran Teatre Liceu, Barcelona. Director: Emilio Sagi
- 1989 *Cristobal Colón*. L. Balada (Gran Teatre Liceu, Barcelona) Director: Tito Capobianco
- 1990 *Manon Lescaut*. G. Puccini (Gran Teatre Liceu, Barcelona) Director: Lorenzo Mariani
- 1992 *Macbeth*. G. Verdi (Reggio Emilia, Itàlia) Director: Lorenzo Mariani.
- 1994 *Der Freischutz*. C.M. von Weber (Teatro de la Zarzuela, Madrid) Directora: Pilar Miró.
- 1995 *Le Rossignol*. I. Stravinsky (Teatro de la Zarzuela, Madrid) Director: Simón Suárez.
- 1998 *Aïda*. G. Verdi (Gran Theatre Shangai) Director: Lorenzo Mariano
- 2000 *Kurt Weill* (Teatro de la Zarzuela, Madrid) Director: Gerardo Vera
- 2001 *Salomé* R. Strauss (Teatro Campoamor, Oviedo) Director: Emilio Sagi
- 2001 *Oedipus Rex* I. Stravinsky (Festival de Granada) Director: Frederic Amat

2007 *El viaje a Simorg* de José M. Sánchez-Verdú (Teatro Real, Madrid) Director: Frederic Amat

2008 *Mefistófeles* d'Arrigo Boito (Teatro Massimo Palermo) Director: Giancarlo del Mónaco

més informació:

www.gelabertazzopardi.com

"Belmonte" Una creación de Gelabert/Azzopardi. Música: Carlos Santos. Escenografía y vestuario: Frederic Amat. Intérpretes: Jordi Alcaraz, Lydia Azzopardi, Jordi Cardoner, Cesc Gelabert, Toni Jodar, Uwe Wenzel. Música interpretada por la Banda Municipal de Barcelona. Una coproducción de Mercat de les Flors y Teatre Lliure. Estreno en el Mercat de les Flors. Memorial Xavier Regas.

En un Mercat de les Flors a rebosar se estrenó anteayer "Belmonte", la última creación de la Companyia de Dansa Gelabert/Azzopardi. La gran expectativa suscitada por el estreno era perfectamente previsible. De seis, siete, ocho años a esta parte las convocatorias de Cesc Gelabert y Lydia Azzopardi son un tantum que no sólo entiende la tribu de los modernos; la avanzadilla de esta copiosa grey esta en el Mercat, pero había también la representación de ese universo, ancho y magmático, que responde a todos los envites de la danza contemporánea, sobre todo, cuando llevan uno de los mejores sellos de garantía -tal vez el mejor- que ofrecen las producciones autóctonas del género. Pero es que, además, "Belmonte" es una experiencia escrita con palabras mayores respecto a las anteriores propuestas de la compañía.

Cruce de caminos

Al hablar de la "genealogía d'una col·laboració", el programa de "Belmonte" recuerda que "els seus camins professionals s'han creuat en moltes ocasions...". Se refiere la cita a Gelabert, a Azzopardi y también al pintor y escenógrafo Frederic Amat y al compositor Carlos Santos. De dos en dos o de tres en tres todos ellos habían colaborado anteriormente a trabajos diversos; "Belmonte", sin embargo, reúne a los cuatro por vez primera y a esa mancomunidad se afian-

La compañía Gelabert/Azzopardi estrenó "Belmonte" en el Mercat de les Flors

El arte excepcional de un gran "danzador"

Un espectáculo sobre el mundo de los toros, inspirado en la figura del gran diestro

nal, así como los movimientos que el bailarín impone con autoridad dentro del cuadro coreográfico.

Bailarín y matador. "Belmonte" parece una excelente oportunidad para acuñar, provisionalmente, el término neologismo de "danzador". En esa "abstracción coreográfico-musical-plástica del mundo de los toros" que es el

espectáculo, Cesc Gelabert se ha sumergido en sus particulares percepciones de la liturgia taurina para traducirlas en unos códigos gestuales sorprendentes. El cuerpo rehúye la imitación banal y tópica de los episodios de la lidia -sólo emergen "claramente" un par o tres de naturales ejecutados con una camisa - y, sin embargo, la fuerza y la poesía que

los cuernos y no rehúyen a esa labor recordadora ningún riesgo. Ello se advierte, particularmente, en el "Pasodoble" que Carlos Santos incluyó en la partitura y donde el gesto se aproxima a un lenguaje burlesco sin caer en él. Cuando las ilustraciones se mueven en cotos más libres, como el de la mujer mito estelar o el de la hora final del torero -Belmonte se suicidó en su cortijo en abril de 1962-, la recreación cobra unos perfiles tensos y declinantes, de un gran encanto poético.

Gelabert y Santos elaboraron conjuntamente la estructura del espectáculo y quizás a ambos se les fue la mano en el tramo de la lidia, alambicado juego del torero con cuatro figuras recias, corizas, amenazantes -con una acción coreográfica no siempre rigurosamente sincronizada-, a mi modo de ver, dilatado en exceso. La proyección fílmica -"homenaje" a Belmonte con imágenes trabajadas desde y con el recuerdo del NODO- alivia un tanto esa molliza secuencia, aun cuando creo evidente que no se trata de un inserto debidamente integrado puesto que centrada la atención en la pañalla, la danza pasa inadvertida.

Ambos puntos constituyen, en mi opinión, los únicos reparos que presenta "Belmonte". El espectáculo se sostiene sobre una partitura que creo constituye uno de los trabajos más importantes de Carlos Santos. El propio compositor con su efectiva, entusiasta y muy plástica disciplina, dirige la Banda Municipal, que en algunos pasajes temáticamente descriptivos parece echar en falta algunos ensayos, pero que llena con perfecto ajuste y una muy notable sonoridad los momentos culminantes del espectáculo que reclaman el concurso de todo el aparato de viento y percusión.

JOAN-ANTON BENACH

Amat: "He querido evocar la fiesta con una mirada de pintor, no de grafista"

"La nitidez es un punto de llegada. Si hay algo peor que la pintura de moda, es la moda de la pintura"

Frederic Amat, que no expone en Barcelona desde 1983, ultima la preparación de escenografía y vestuario para "Belmonte", un montaje sobre la figura del torero sevillano que estrenará la compañía de danza Gelabert-Azopárdi en el Mercat de les Flors a principios de octubre. En diciembre, el Institut del Teatre le expondrá los bocetos y dibujos realizados para "El Público". En enero, exposición en la Joan Prus. Y estos días, los pirulis callejeros distribuyen generosamente por la ciudad la imagen que Amat ha realizado para el cartel de la Mercè.

El pintor tiene repartidos los enseres entre su estudio de Sarrià y una casa que acaba de comprarse en Vallvidrera. Vallvidrera, acoge las tejas grandes en fase de elaboración; Sarrià, el pequeño formato y los apuntes preparatorios. Es una planta baja de atmósfera alquímica, con hornillos y recipientes donde Amat derrite y pigmenta las ceras que utiliza para infundir a sus cuadros matices de inusitada transparencia.

Miles de espectadores

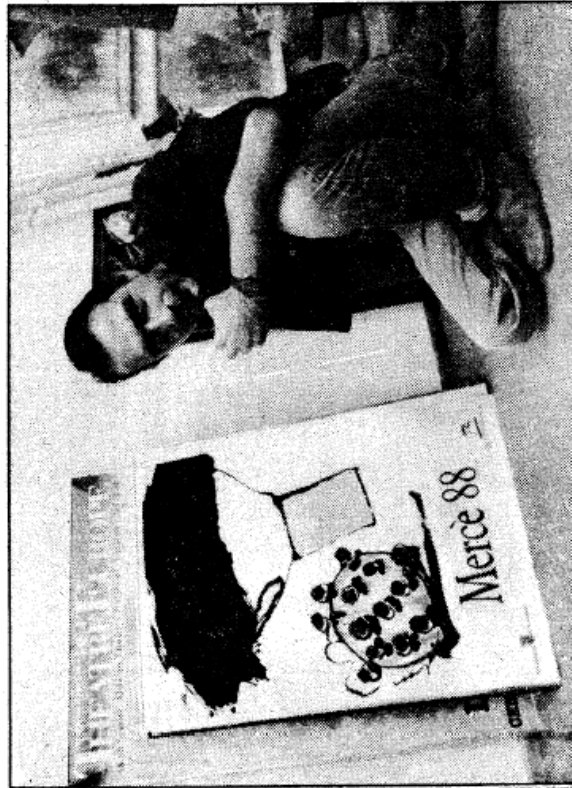
Viajero casi profesional, con largas estancias en México, Nueva York y Brasil, el pintor catalán motorea para desaparecer de nuevo tras un par de años con base en España. Una época en que su tra-

taurino puntuado de caparzones muy esparcidamente, ha podido ser juzgado por los miles de espectadores que han pasado a ver la representación de "El Público", de Federico García Lorca, puesto en escena por Lluís Pasqual.

"La escenografía, el mundo del teatro, siempre me ha interesado mucho. Pero además se trata de un tipo de actividad colectiva que me atrae de la soledad del estudio. Quieras que no el estudio acaba victuandote, es un camino de ida y vuelta, de trabajar sobre lo trabajado. En el caso de "El Público" fue una labor de varios meses, con una gran disciplina", explica Amat. Fue un trabajo espectacular para un texto oscuro y arrebatado, con hombres-caballo hilando danzas de muerte en el centro del drama. El próximo hito también tiene tintes inequívocamente hispanos: "Belmonte" retoma la figura de un torero legendario del primer tercio de siglo, que se suicidó en 1962; hay música de Carlos Santes y dirección de Cesc Gelabert. Amat, parco en detalles, adelanta su predilección por un vestuario

Objeto y paisaje

El objeto (en la pared, un bodegón con reminiscencias de Morandi), el paisaje, parece haber ganado protagonismo en la última producción de Amat a las formas animales y a las estructuras fósiles tan caras a su obra. La aplicación de cera, látex, resina, agudizan el juego de mostración y ocultación de lo pintado. "Verbos como velar o revelar son afines a mi obra: utilizo materiales por simpatía y los vas desarrollando obsesivamente, pero la obra no es el material de

Amat, en la foto junto a su cartel de la Mercè, prepara la escenografía de "Belmonte"

que está compuesta. Yo estoy convencido de que todas las energías puestas en este proceso van hacia algún lugar.

Podría decirse que Amat practica, para bien o para mal, el género lírico en unos tiempos pictóricamente marcados por la prosa de los jóvenes barberos. El pintor barcelonés defiende "el silencio, una época de cotarro artístico. Hay algo más difícil que pintar, y es resistirse a la pintura; y yo creo

que no puede haber una gran obra sin experiencia vital que la respalde", también frunce el ceño: "Soy crítico con que al artista se le pida siempre estar en el acierto; la nitidez es un punto de llegada, no un punto de salida. Mi queja es el retorno de la academia. Y creo que si hay algo peor que la pintura de moda es la moda de la pintura". El cartel de la Mercè le ha permitido fijar posturas. Frente a la facilidad de lectura de años ante-

SERGIO VILA-SAN-JUAN